

Onverwerkte rouw

Hij is al oud. Dit jaar word hij 85 . Alles gaat langzamer. O ja, hij is blij dat hij zo oud geworden is. Maar oud zijn dat valt hem niet mee. Samen met zijn vrouw woont hij nog zelfstandig in hun knusse huisje onder aan de dijk. Bijna zijn hele leven heeft hij hier gewoond. Hij en zijn vrouw hadden het samen goed gehad. Hun huwelijk was verrijkt met twee kinderen. Een dochter en een zoon. En zij hadden op hun beurt hem opa gemaakt ,daar is hij blij mee. Als hij hier aan denkt dan gebeurt dat met een glimlach om zijn mond. Maar soms denkt hij verder terug en ziet men uit zijn ooghoek langzaam een traan biggelen over zijn oude gerimpelde wangen. Dan ziet hij zichzelf als dat zesjarige jongentje. Dat jongetje die door het leven toegelachen wordt. Hij ziet zichzelf spelen in de wei. grijpend naar de zon die met zijn stralen het landschap over straalt. Hij ziet zichzelf de kalfjes eten geven die zijn vader op stal heeft staan. Of op de wagen als hij met zijn oom mee mag naar het hooiland. Van de dreigende donderbui heeft hij nog totaal geen notie. Zijn wereld bestaat uit papa, mama zijn kleine zusje en zijn kleine broertje. Mama is trots op hem, haar oudste kind. Hij doet goed zijn best op school en lacht altijd. De wereld lijkt een groot feest voor hem.

Dan verteld mama dat er nog een kindje komt. Een broertje of een zusje, dat weten ze nog niet. Het is hem om het even. Als mama er blij mee is dan is hij er ook blij mee. Hij is al bijna acht jaar en ziet heus wel dat de baby in mama haar buik zit. Die buik wordt steeds dikker en ronder. Hij weet wel hoe de natuur werkt. Heeft dat, als jongen van het platteland, al zo vaak gezien bij zijn oom op de koeienstal. Als mama maar niet ziek wordt van deze baby. Dat is zijn grote zorg. Want toen kleine broer nog bij mama in haar buik zat was zij zo ziek geweest. Mama heeft astma. En soms is ze zo benauwd. Dat kan hij niet aanzien. Dat vindt hij heel erg. En papa ook, dat weet hij zeker. Want papa kan dan zo bezorgd kijken. Als mama zo benauwd is , is dat niet fijn.

Wat hij wel fijn vindt is het feit dat de baby misschien wel op zijn verjaardag geboren wordt. Dat zou een mooi cadeautje zijn. Daar verheugd hij zich op. Jarig zijn is altijd een feest. Mama hangt slingers op en er komt taart op tafel. Hij mag zijn mooiste kleren aan. Iedereen is dan blij. Dat is fijn en het duurt nu niet zo lang meer.....

Op een morgen zegt papa dat hij naar opa en oma gaat. Want de baby wordt geboren en dan is het beter dat hij bij opa en oma is. Dat vindt hij wel goed. Blij vertrekt hij met opa. Een kusje nog aan mama en voor het kindje wat straks geboren gaat worden.

Het is zondag en samen met opa gaat hij naar de kerk. De lucht is dreigend. Er hangt zwaar weer. Tijdens de dienst komt de koster binnen en haalt zijn familie uit de kerk. Ook opa moet komen en vraagt aan zijn buurman of hij misschien de kleine jongen mee naar huis wil nemen. Dat is geen probleem. Maar opa kijkt zo bezorgd. Wat zou er zijn. Als hij later met de buurman naar huis loopt krijgt hij het te horen. Mama is naar het ziekenhuis want het gaat niet goed met haar. Hij schrikt enorm. Zijn mama? En hij valt thuis op zijn knietjes voor een stoel. Bidden zal hij voor haar. De schijven uit zijn knieën. Dan gaat het vast wel goed.

De volgende dag komen zijn twee tantes die met de bus naar de stad zijn geweest. Ze zijn naar het ziekenhuis geweest. Ze komen verdrietig binnen. Ze moeten het wel vertellen. Mama is gestorven. En kleine broertje ook. De donderbui die zo lang dreigend in de lucht heeft gehangen barst los.

En als hij acht jaar wordt zijn er geen slingers, is er geen taart. De mensen zijn niet blij. Hij mag zijn mooiste kleren aan. Maar dat zijn nu geen feestkleren. Hij loopt vooraan in de stoet. Achter de kist waarin zijn mama ligt in haar mooiste jurk. Niemand denkt er aan dat hij vandaag acht jaar wordt. Niemand feliciteert hem. Cadeautjes zijn er niet. En ach zijn liefste wens op deze dag komt toch niet uit. Hij wil zijn mama terug.

Daar denkt hij aan nu hij 85 jaar is geworden. Aan de dagen na zijn achtste verjaardag. Niemand noemde ooit haar naam nog. Over mama sprak men niet meer, nooit meer. Hij moest zelf maar zien hoe hij hier mee klaar kwam. Maar dat gebeurde niet. Nooit, nooit is hij hier mee klaar gekomen. Op zijn 85ste drukt dit verdriet nog even zwaar op hem als op zijn achtste verjaardag.

"Opa, opa....." zijn achterkleinkind trekt aan zijn mouw. Hij schrikt wakker uit zijn overpeinzingen. Kijkt in een lachend kindersnoetje. Plots is hij weer in het hier en nu. Hij weet dat hij opa mag zijn voor dit kleine blonde meisje en knuffelt haar.

Zijn leven heeft toch meer gebracht en hij is dankbaar.